

TADA | LORĖ

Uždarius lėktuvo duris, įkalinus juos viduje, Lorei persivertė pilvas. Lėktuvas atrodė visai mažytis, mikroautobusiukas su sparnais.

Ji prisisegė diržą, prisiveržė taip, kad nailonas įsirėžė į šlaunų viršų. Atsilošė ant sėdynės, atlošas nepatogiu kampu pastūmė kaklą į priekį. Kas suprojektavo šitas kėdes? Ji nežinojo, kur dėti rankas. Akimirką pakėlė jas nuo šlaunų, stebėjo, kaip virpa, kaip trūkčioja pirštai, – tada stipriai prispaudė ant kelių, jautė lipnų delnų karštį.

Apsidairė po lėktuvą, nužiūrėjo išblukusį, vienur kitur pradriskusį apmušalą, spėliodama, kiek lėktuvui metų, bandydamas vengti baimės pakurstytų prielaidų, tokių kaip „senesnis lėktuvas = didesnė mirties tikimybė“.

Langas. Žiūrėti pro langą. Ji įsispoksėjo į asfalto juostą, į žalius kalnus už jų, padabintus žydrų dangumi.

Kai bijai skraidyti, dauguma žmonių mano, kad bijai skrydžio judesio – pakilimo ir nusileidimo – arba bijai nukristi. Bet baimė aprėpė daugiau. Jei Lorės paprašytų tiksliai nusakyti savo baimę, šią apibūdintų viena besikartojančia mintimi: *Ką, jei užsimanysiu išlipti?*

Nes štai kur bėda: negali. Lėktuvui pajudėjus, viskas. Nebeturi pasirinkimo. Perduodi valdymą pilotui. Be išlygų. Esi įkliuvęs, įkalintas lėktuve su mažyčiais, nevarstomais langais, pilname perdirbto, varinėjamo oro. Esi uždarytas vakuume ir nebeturi jokio būdo pasiekti aplinkinį pasaulį, kol neatskrisi į vietą.

Ji dirstelėjo į tuščią vietą šalia.

Erinos vietą.

Vis dar negalėjo patikėti, kad ten nėra Erinos.

Jų santykiai niekada nebebus, kokie buvę.

Ar Erina tikrai grįš į Londoną be jos? *Kai grįši namo, tavo šlamštas bus jau sukrautas.*

Ar tikrai? Būtų visiška beprotybė – bet ar šitai, dabartinė situacija, jau nebuvo beprotiška? Lorė apsilaižė lūpas. Jos burnoje buvo tikra dykuma. Išsitraukusi iš krepšio buteliuką vandens, atsigėrė.

Ant gretimų sėdynių pensinio amžiaus pora jau traukėsi kryžiažodžius ir maišelius šokoladu dengtų razinų. Gal vertėtų užmegzti su jais pokalbį. Lorė labai mėgo kalbėtis. Mėgo pažinti naujus žmones. Pasisuko į juos, bet pamatė, kad vyras jau nuėmė rašiklio kamštelį ir žmonai perskaitė pirmąją užuominą.

Lorė apsidairė po lėktuvą. Jis nebuvo nė puspilnis. Dauguma keleivių turėjo po dvi vietas. Ji suskaičiavo visus žmones: septyni keleiviai.

Septyni nepažįstamieji.

Ištaigingai apsirengęs vyriškis, kurio pokalbį telefonu ji nugirdo, sėdėjo užsikėlęs koją ant kojos, nervingai tapsėjo odiniu raštuotos odos batu. Danielius. Toks buvo jo vardas. Tarp kojinių ir kelnių apačios bolavo juostelė šviesios odos.

Danielius dairėsi po tarpueilį. Lorė pasekė jo žvilgsnį į tamsiaplaukį vyrą, kuris oro uoste išmetė savo mobilųjį telefoną. Tas laikė pustuštį plastikinį vandens buteliuką, pirštais jį spaudinėjo ir atleisdavo, plastikas gniužo ir plėtėsi delne.

Danielius piktai dėbelėjo į jį, žandikaulio raumenys sujūdėjo sukandus dantis.

Tamsiaplaukis vyrukas toliau maigė traškantį plastiką.

– Gal galite baigti? – drėbė Danielius.

Tamsiaplaukis sustojo. Sugavo Danieliaus žvilgsnį. Sukibirkščiavo įtampa, jo žvilgsnis metė iššūkį. Paskui vyrukas gūžtelėjęs įkišo plastikinį buteliuką į sėdynės kišenę.

Lėktuvo stiuardėsė, fidžietė juodais, blizgančiais plaukais, susuktai į tobulai apvalų kuodą, ėjo tarpueiliu link lėktuvo priekio. Priėjusi kabiną pabeldė ir atidarė duris.

Lorė pastebėjo keistą reginį: pilotas sėdėjo susilenkęs, nukabinęs galvą. Pirštais laikėsi susiėmęs už pakaušio, tarp pirštų kyšojo kuokštai pilkų plaukų. Tai buvo anksčiau matytas pilotas. Lorė pastebėjo sudribusią, išstampytą žandikaulio odą, žilstančios barzdos ražienas. *Ar jis prastai jaučiasi?*

Po akimirkos pilotas pakėlė galvą, pasitaisė piloto kepurę ir atsisuko į stiuardėsę, ištempė lūpas į šypsena. Lorė negirdėjo, ką stiuardėsė jam pasakė, bet pilotas sulinksėjo ir linksmai pakėlė nykštį.

Ne, man tik nervai, – sau tarė Lorė.

Bet stiuardesei išsmukus iš kabinos Lorė pastebėjo kiek sukauktą jos kaktą. Po akimirkos į moters lūpas grįžo šypsena.

– Ką gi, pradėkime saugumo instruktažą.

Lorė atidžiai klausėsi, įsiminė, kaip atidaryti avarinio išėjimo duris, kaip rasti deguonies kaukę, kur sudėtos gelbėjimosi liemenės. Amžina uolioji studentė.

Priekyje jaunoji mamytė bandė nuraminti kūdikį, iš putlių, rausvų lūpų liejosi kniaukimas. Mama pakėlė vaikelį prie krūtinės, pabučiavo viršugalvį. Lorė taip ir įsivaizdavo saldų, sviestinį jo odos kvapą, švelniai kutenančius plaukus. Pajuto pažįstamą troškimą ištiesti rankas, paimti į jas mažytį žmogelį. Kūdikiai jai visada kėlė tokią įvairialypę reakciją. Kartais norėdavo būti šalia jų, tyrinėti mažytes, lygutėles rankas, tobulą nosies gumbelį, o kitomis dienomis buvo lengviau apsimesti, kad jie neegzistuoja.

– Gal būtų galima gauti karšto vandens jo buteliukui? – baigus saugumo instruktažą paklausė motina.

– Aišku, – atsakė stiuardėsė, uždėjusi ranką ant atkaltės. – Koks jūsų mažylio amžius?

– Jo vardas Sonis. Jam keturi mėnesiai.

– Tikras gražuoliukas. Tikriausiai einate dėl jo iš proto.

Sonio mama šypsodamasi pasižiūrėjo į savo džiaugsmelį.

– Einu iš proto ir mirštu iš nuovargio. Tikiuosi, saulėje bus lengviau iškęsti miego trūkumą.

– Iš kur jūs?

– Iš Čikagos. Ten žiemos negailestingos.

– Įsivaizduoju. Niekas neparuoš tavęs miego trūkumui, ar ne? Puikiai pamenu, kaip buvo su mano dukra. Jai jau septyniolika – ir dabar sunkiausia išversti ją iš lovos! Ar turite artimųjų, kurie padeda?

Mamytė papurtė galvą.

– Nieko. Verčiuosi viena. Bet mano meilės užteks su kaupu, ar ne? – Vėl pabučiavo sūnui galvytę.

Lėktuvas ėmė suktis ant pakilimo tako, ratai riedėjo per asfaltą, atsikus į rytus, pro langus suspindo saulė. Lorė žvilgtelėjo pro langą, priekyje pastebėjo tamsių debesų juostą. Atrodė, lyg horizonte rūktų dūmai, tiršti ir tankūs.

Jiems pajudėjus pakilimo taku, saulė pasislėpė už debesų sluoksnių, aptemo. Tolumoje palmės prie oro uosto pakraščio ėmė siūbuoti ir tirtėti.

Lorė stipriai jautė tuščią Erinos vietą šalia. *Dieve, kaip norėčiau, kad būtum čia.* Erina būtų suspaudusi jai ranką, priminusi, kas jų laukia saloje: kokteiliai, šiltas, baltas smėlis ir vėsios vandenyno glamonės.

Riedant pakilimo taku, kūdikis tebeverkė – tyliai raudėjo, kartkartėmis žagtelėdamas. Mama švelniai siūbavo priglaudusi jį prie krūtinės; vaikelis buvo išraudęs, sugniaužęs mažičius kumštukus. Lorė jautė, kad mamytė norėtų atsistoti, panešioti jį tarpueiliu.

Stiuardėsė priėjusi tarė:

– Labai atsiprašau, bet dabar turėsite paguldyti vaikelį į lopšį. Netrukus kilsime.

– Bet jis dar labiau verks, – gailiai atsakė mama.

– Man labai gaila. Tokios taisyklės. Galėsite jį išimti, kai tik užges saugos diržo lemputė.

Mama atplėšė kūdikį nuo krūtinės ir paguldė į lopšį. Jo klyksmai tapo veriantys, mažylis raitėsi motinai beviltiškai kuždant mielybes ir glostant pilvuką.

Asfaltas slydo lėktuvui po ratais, oro uostas tolo jiems už nugaros. Lorė matė, kaip lėktuvo priekyje prabangiai apsirengęs vyras, Danielius, mostu pasikvietė stiuardėsę.

Per vaiko klyksmus Lorė nenugirdo, ką jis pasakė, bet, išgirdusi vyro žodžius, stiuardėsė išpūtė akis. Ji papurtė galvą.

– Negalima! Tuoj kilsime.

Danielius mostelėjo į langą, pasakė dar kažką. Lorė nugirdo tik sakinio pabaigą:

– ... iš lėktuvo. Dabar pat.

Jo balse nebuvo panikos, tik aiškus, tvirtas prašymas. Nurodymas.

Kas dedasi? Ar jis pamatė artėjantį blogo oro frontą? Lorė prisiminė anksčiau nugirstą jo pokalbį telefonu, kažką apie dvejonę. Jai ėmė dilgsėti oda. Viskas šiame skrydyje buvo negerai. Nereikėjo lipti į lėktuvą be Erinos. Ji suklydo. Neturėtų čia būti – viena, be sesers prisirišusi prie lėktuvo, kuris tuoj šaus į dangų virš Pietų Ramiojo vandenyno.

Lorė siektelejo diržo. Reikia ištrūkti lauk. Gerklę nusvilino panika. Pirštais atsisegė sagtį.

Danielius kalbėjo pakėlęs balsą:

– Mes dar nepakilome nuo žemės!

– Kilsime už kelių akimirku, – griežtai atsakė stiuardėsė.

Lorė pajuto lėktuvą didinant greitį. Jai sugniaužė pilvą, širdis, rodos, įstrigo gerklėje. Pagreičio jėga išpaudė ją į sėdynę. Varikliai suriaumojo lėktuvui lekiant į priekį. Ji įsikibo į saugos diržą. Priekyje klykė kūdikis.

Už lango artėjo kunkuliuojantys debesys, į stiklą subarbeno lietaus lašai.

Negerai, – galvojo Lorė, lėktuvui didinant greitį. – *Viskas atrodo negerai*.

Pensininkų porelė už tarpueilio meldėsi nulenkę galvas:

– Tėve mūsų, kuris esi danguje...

Vėl prisisegusi diržą, ji pajuto, kaip ratai atsiplėšė nuo asfalto. Viskas. Jie pakilo į orą. Nė vienas nebegalėjo pasukti atgal.

8

DABAR | ERINA

Lėktuvas krinta iš dangaus it liepsnojanti strėlė. Iš uodegos pilasi dūmai. Kaukdamas ir tirtėdamas, jis sminga žemyn.

– Lore! – vis klykiu stovėdama ant žemės, užvertusi akis į dangų.

Lėktuvas jau taip arti, kad matau baltą siaubą prie lango prispaustame sesers veide. Dar kartą sušunku jos balsą, bet Lorė manęs negirdi. Nežino, kad aš čia.

Pakeliu rankas, lyg galėčiau ją sugauti.

Bet negaliu.

Ji yra vienui viena, kai lėktuvas teškiasi į žemę ir pliūpteli liepsnos.

Anksti išeinu iš buto, minu dviratį per aušroje pilkas Londono gatves. Pralekiu pro statybininkus, gręžiančius kietą as-